Súd:	Okresný súd Bratislava V
Spisová značka:	6C/166/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1509206292
Dátum vydania rozhodnutia:	24. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Katarína Rusňáková
ECLI:	ECLI:SK:OSBA5:2018:1509206292.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava V samosudkyňou JUDr. Katarínou Rusňákovou v právnej veci žalobcu: R.. E. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom S.. E. XXX, Stakčín, zastúpený: AK Ivan Syrový, s.r.o., Kadnárova 83, Bratislava proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Národným bezpečnostným úradom, Budatínska 30, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej 48.027,58 Eur a vyplácanie mesačnej renty takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 907,69 Eur titulom náhrady škody do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a .

IV. Žalovanej súd náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajší súd dňa 05.05.2009 domáhal náhrady škody spolu s nemajetkovou ujmou vo výške 48.028,58 Eur, vyplácania opakovanej mesačnej platby - renty 321,50 Eur mesačne od 01.02.2011 do smrti žalobcu a náhrady trov konania spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V žalobe uviedol, že dňa 19.09.2008 podal návrh na predbežné prerokovanie nároku o náhradu škody adresované žalovanej, pričom v zákonnej 6-mesačnej lehote neobdržal od žalovanej žiadnu odpoveď. Má za to, že po vydaní nezákonných rozhodnutí žalovanej mu vznikla škoda. Uviedol, že dňa 27.10.2004 vydal Národný bezpečnostný úrad (ďalej len NBÚ) rozhodnutie č. PB-XXXX/-XX/XXXX-Ž-XXXXX, ktorým vyslovil, že žalobcu nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivú osobu. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie a následne vec riešil Najvyšší súd SR (ďalej len NS SR). NS SR rozsudkom sp.zn. 6Sž 44/2006 zo dňa 25.09.2007 zrušil rozhodnutie odvolacieho orgánu, ktorý zamietol odvolanie žalobcu voči rozhodnutiu NBÚ. Následne odvolací výbor (výbor NR SR na preskúmavanie rozhodnutí NBÚ) rozhodnutím - U. W. XXXX-X/XXXX zrušil aj rozhodnutie NBÚ pre jeho nezákonnosť.

2. Krajský riaditeľ Krajského riaditeľstva PZ v Prešove personálnym rozkazom č. 20 odvolal žalobcu z jeho doterajšej funkcie riaditeľa Okresného dopravného inšpektorátu v Q. a ako dôvod uviedol vydanie rozhodnutia NBÚ, nakoľko žalobca prestal byť spôsobilý na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami stupňa „dôverné“. Personálnym rozkazom č. 19 okresný riaditeľ ustanovil žalobcu do funkcie starší inšpektor s UOZ OO PZ v L.. Ministerstvo vnútra SR rozhodnutím č. KM-62/PK-2005 zo dňa 20.05.2005 zamietlo odvolanie žalobcu voči prvostupňovému rozhodnutiu - personálnemu rozhodnutiu

č. 20. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 1S 413/2005 zo dňa 07.02.2008 zrušil obidve rozhodnutia správnych orgánov a vec im vrátil na ďalšie konanie. Tým, že NBÚ vydal rozhodnutie vyššie označené a tým, že MV SR odvolalo žalobcu z funkcie riaditeľa Okresného dopravného inšpektorátu v Humennom vznikla žalobcovi škoda, za ktorú podľa žalobcu zodpovedá žalovaná, nakoľko pri vydávaní rozhodnutí postupovali v rozpore so zákonom a vydali nezákonné rozhodnutie. Tieto nezákonné rozhodnutia boli právoplatne zrušené, čo je podľa žalobcu základným predpokladom uplatnenia si nároku na náhradu škody.

3. Žalovaná žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť a nepriznať žalobcovi náhradu trov konania z dôvodu, že rozhodnutie, ktoré vydal nebolo dôvodom uvoľnenia žalobcu zo služobného pomeru policajného zboru a žalovaná vo veci meritórne nerozhodovala. Uviedla, že po zrušení rozhodnutí vykonávanie bezpečnostnej previerky na žalobcu v zmysle zákona zastavil, nakoľko žalobca odišiel zo služobného pomeru na vlastnú žiadosť, preto zásadne odmieta tvrdenie žalobcu, že v dôsledku ním vydaných rozhodnutí mohla vzniknúť žalobcovi škoda. Poukázal na to, že pri vzniku zodpovednosti za škodu je potrebné splnenie troch podmienok a to existencie nezákonného rozhodnutia, existencie škody a príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Rozhodnutie NBÚ, ktoré bolo pôvodne vydané nie je rozhodnutím, ktoré by navrhovanej osobe priamo spôsobovalo škodu, lebo nie je rozhodnutím o vykonaní nejakej povinnosti. Toto rozhodnutie iba neumožňuje osobe oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami na určitom stupni utajenia a preto v tejto súvislosti nemohla žalobcovi vzniknúť žiadna škoda. Vydanie osvedčenia nie je jediným nevyhnutým predpokladom na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami, ale je iba jedným z nich. Rozhodnutím NBÚ nebola dotknutá odborná spôsobilosť, kvalifikačné predpoklady a výslednosť kvality plnenia úloh žalobcu v služobnom pomere. To, že žalobca nebol oprávnený oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami na určitom stupni neznamená, že bol následne spôsobilý vykonávať už len menej zodpovednú funkciu. Mal za to, že neexistuje príčinná súvislosť medzi rozhodnutím NBÚ a odvolaním žalobcu z riadiacej funkcie a ustanovenia do nižšej funkcie ako aj vznikom škody, ktorú žalobca požaduje. Namietal vyčíslenú škodu, ušlý zisk ako aj výšku nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca v konaní uplatňoval. V súvislosti s rozhodnutím NBÚ nemohla vzniknúť žalobcovi nemajetková ujma, pretože rozhodnutie o ukončení bezpečnostnej previerky bolo doručené iba žalobcovi a to do vlastných rúk a výsledok sa písomne oznámil jeho vedúcemu a už žiadnej inej osobe, preto žalovaná odmieta, že by mohlo toto rozhodnutie mať vplyv na okolie a rodinu žalobcu. Žalobca odišiel na vlastnú žiadosť zo služobného pomeru v štátnej službe z dôvodu, že bol odvolaný z funkcie riaditeľa Okresného dopravného inšpektorátu a následne bol ustanovený do funkcie staršieho inšpektora OO PZ, čo považoval za nedôstojné. Tým, že žalobca požiadal o uvoľnenie zo stálej štátnej služby nevznikol mu nárok na finančné odškodnenie tak ako žiada a ako žiadal v predbežnom prerokovaní o náhradu škody.

4. Spornými skutkovými tvrdeniami medzi stranami sporu boli skutkové tvrdenia o splnení zákonných podmienok pre priznanie uplatneného nároku žalobcu v tomto konaní.

5. Predmetom konania v zmysle obsahu podanej žaloby i výpovede žalobcu bol občianskoprávny nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ďalej priznanie opakovanej renty do smrti žalobcu, pričom prejednanie takéhoto nároku patrí do právomoci všeobecného súdu.

6. Základnými predpokladmi pre vznik nároku na náhradu škody/ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím pri výkone verejnej moci, v danom prípade bolo preukázanie nezákonného rozhodnutia, vznik škody/ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody/ujmy. Povinnosťou žalobcu pre úspešnosť žaloby bolo pred súdom preukázať, že nezákonným rozhodnutím mu bola spôsobená škoda/nemajetková ujma, ktorej sa žalobou domáhal. Existencia príčinnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade bezpečne preukázaná, nemožno ju len predpokladať.

7. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že žalobca v období r. 2004 pracoval vo funkcii riaditeľa ODI v Humennom v hodnosti podplukovník. Bol zaradený v 7. platovej triede. Podával kvalitné pracovné výkony a vždy bol hodnotený kladne, za čo mu boli priznané odmeny a pochvaly. Žalovaná vydala dňa 27.10.2004 rozhodnutie č. T ktorým vyslovila, že žalobcu nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivú osobu. Pre vykonávanie funkcie riaditeľa dopravného inšpektorátu sa vyžadovalo, aby mal získanú bezpečnostnú previerku, aby mal možnosť oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami na

stupni „dôverné“. Do tej doby na výkon funkcie riaditeľa sa bezpečnostná previerka nevzťahovala. Nebola potrebná. Po doručení rozhodnutia NBÚ žalobca podal proti rozhodnutiu odvolanie a o odvolaní rozhodovala odvolacia komisia zriadená zákonom o ochrane utajovaných skutočností. Táto komisia je zložená z poslancov Národnej rady SR. V tomto prípade účinky rozhodnutia 1. stupňa, aj keď nie je právoplatné, nastávajú okamžite, teda jeho doručením. I keď rozhodnutie obsahovalo poučenie, že odvolanie má odkladný účinok. Keďže žalobca nezískal bezpečnostnú previerku, nemohol ďalej vykonávať funkciu, ktorá bola viazaná na bezpečnostnú previerku a nemohol sa oboznamovať s utajovanými skutočnosťami v stupni „dôverné“. Vzhľadom k tomu bol žalobca rozhodnutím jeho zamestnávateľa personálnym rozkazom č. 20 krajského riaditeľa PZ SR v Prešove odvolaný z funkcie riaditeľa dopravného inšpektorátu a personálnym rozkazom č. 19 riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Humennom bol menovaný do funkcie staršieho inšpektora z dôvodu rozhodnutia NBÚ. Bol ustanovený do funkcie staršieho inšpektora s územnou a objektovou zodpovednosťou Obvodného oddelenia PZ v L.. Jednalo sa o menej zodpovednú funkciu, kde sa nevyžaduje stupeň utajenia. Následne bol preradený zo 7. platovej triedy do 4. platovej triedy. Bol preradený do funkcie referenta, inšpektora pochôdzkara a keďže s týmto postupom nesúhlasil namietal nezákonnosť obidvoch personálnych rozkazov ako aj rozhodnutia NBÚ. Dal preskúmať súdom prvostupňové rozhodnutie a rozhodnutie NBÚ a následne podal žalobu na NS SR a v správnom konaní NS SR zrušil rozhodnutie a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolaním napadol aj personálny rozkaz č. 20 a o tomto odvolaní rozhodoval prezident PZ, ktorý zamietol odvolanie žalobcu. Tieto rozhodnutia žalobca napadol žalobou podanou na Krajský súd v Bratislave. V konaní sp. zn. 1S 413/2005 boli tieto rozhodnutia zrušené. Nakoľko však žalobca považoval svoje preloženie do nižšej funkcie vzhľadom na jeho doterajšie pôsobenie za dehonestujúce, rozhodol sa odísť z policajného zboru a dňa 29.09.2005 požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru v dôsledku čoho bol ku dňa 30.11.2005 zo služobného pomeru uvoľnený. Od 01.12.2005 je poberateľom výsluhového dôchodku a od tej doby sa už nezamestnal. Čo sa týka náhrady škody túto si uplatňuje:
A) v rozdiele mzdy, ktorú poberal ako riaditeľ dopravného inšpektorátu a ktorú poberal ako inšpektor v období mesiacov 03.-11. 2005. Táto suma predstavuje sumu 907,69 Eur. Žalobca si túto sumu vypočítal z podkladov zaslaných zamestnávateľom žalobcu, ktoré sa nachádzajú na č.l. 29 súdneho spisu. Žalobca bol preradený na menej zodpovednú prácu dňa 08.03.2005.
B) v rozdiele vo výške platu, ktorú by bol žalobca dosahoval ako riaditeľ dopravného inšpektorátu v porovnaní s poberaným výsluhovým dôchodkom. Táto položka vychádza:
1. z osobitného príplatku, ktorý sa teraz nazýva rizikový a tento príplatok je v každom meste iný.
2. príplatok za riadenie.
3. funkčný plat.
4. príplatok za výsluhu - tento je závislý od toho, koľko rokov je v služobnom pomere.
5. osobný príplatok - tento si žalobca určil v takej sume, v akej bol priznaný, keď vykonával funkciu riaditeľa dopravného inšpektorátu.
6. príplatok za riadenie motorového vozidla.
7. hodnostné. Túto zložku škody žalobca v priebehu konania upravil na sumu 21.818,86 Eur. Žalobca vyčíslil túto škodu tak, že si vypočítal rozdiel medzi výsluhovým dôchodkom za obdobie od decembra 2005 do decembra 2009 a príjmom, ktorý by bol dosahoval za toto obdobie. Za december 2005 mal príjem 805,08 Eur, za január 2006 až december 2006 spolu 11.866,32 Eur, príjem od januára 2007 do decembra 2007 vo výške 12.435,86 Eur, od januára 2008 do 2009 vo výške 14.751,84 Eur, za obdobie od 01.09.2009 do decembra 2009 vo výške 16.295,28 Eur. Žalobca pri výpočte mzdy vychádzal z podkladov zaslaných MV SR.
C) rozdiel na odchodnom: odchodné k 30.11.2005 predstavovalo sumu 12.084,45 Eur. Žalobca plánoval odísť do výsluhového dôchodku ku dňu 1.4.2010 po uplynutí 30 rokov trvania služobného pomeru.

8. Spočítaním jednotlivých zložiek A, B, C vzniká suma 35.549,60 Eur a pripočítaním nemajetkovej ujmy vo výške 8.298,48 Eur vzniká celková škoda 43.848,08 Eur. Pripustením zmeny petitu žalobca svoj návrh ustálil na tejto sume. Žalobca uviedol, že celková škoda na výsluhovom dôchodku sa žalobcovi každý mesiac navyšuje a nakoľko je vypočítaná iba od 01.01.2010 do 31.01.2011, t.j. 13 mesiacov x 321,50 Eur, spolu 4.179,5 Eur a každý mesiac sa táto škoda na výsluhovom dôchodku navyšuje o 321,50 Eur až do momentu smrti žalobcu. Pri tomto výpočte žalobca poukázal na to, že by dosahoval maximum výsluhového dôchodku 60% zo zisteného základu a základ sa vypočíta z najlepšieho roku za posledných 10 rokov, čo je r. 2009, kedy by mal žalobca mesačný príjem 1.845 Eur, t.j. 60% z toho predstavuje sumu 1.107 Eur. Rozdiel predstavuje sumu 321,50 Eur mesačne.

9. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, túto si žalobca vyčíslil na sumu 8.298,48 Eur a túto sumu považoval za primeranú z dôvodu, že bol preradený na nižšiu funkciu na pochôdzkara v dedine, v ktorej býval a z toho dôvodu sa stal terčom posmeškov spoluobčanov, ktorí ho upodozrievali, že sa musel dopustiť nejakej nekalej činnosti, a preto bol z vysokej policajnej funkcie preradený na pochôdzkara. Dovtedy žalobca požíval v obci značnú vážnosť a bol známy ako vysoký policajný funkcionár. Pôvodne v minulosti bol riaditeľom OO PZ v obci Stakčín, kde aj býva, toto oddelenie pomáhal zakladať a až neskôr bol povýšený na funkciu riaditeľa dopravného inšpektorátu. Preradením do funkcie pochôdzkara sa vrátil medzi kolegov tých príslušníkov PZ, ktorých predtým riadil. V dôsledku takéhoto preradenia sa mu zhoršil zdravotný stav, trpel zvýšeným krvným tlakom, nakoľko každodenný výkon práce mu spôsoboval stres a aj z toho dôvodu nemohol zotrvať v služobnom pomere, preto sa rozhodol z policajného zboru odísť na vlastnú žiadosť. Najbližšia rodina s žalobcom súcitila, držala s ním, avšak nevyhla sa rôznym posmeškom a záujmu okolia, prečo bol vlastne degradovaný. Spoluobčania sa pýtali synov žalobcu, čo vykonal otec, keď bol degradovaný. Synovia v tom čase študovali na VŠ a pôsobenie ich otca sa ich vo veľkej miere dotýkalo. Spoluobčania si z neho posmech vyslovene nerobili. Vnímavosť okolia v malom meste, prípadne obci je vyššia ako v anonymnom meste . príp. veľkomeste.

10. Žalobca uviedol, že preradenie do nižšej funkcie veľmi zle znášal a získal poznatok, že mal kamarátov iba vtedy keď bol vo funkcii a keď bol preradený od neho bočili. V obci, v ktorej býva keď išiel na pivo alebo na futbal, tak si všetci mysleli, že vykonal niečo protiprávne keď klesol na funkcii. Uviedol, že od r. 2006 je konateľom spoločnosti Medislab, s.r.o., v ktorej vykonáva funkciu konateľa a v ktorej je aj spoločníkom, avšak za funkciu nepoberá žiadnu odmenu.

11. Žalobca založil do spisu lekársku správu od Y.. Y. L. zo dňa 26.2.2010. V tejto správe ošetrujúci lekár potvrdil, že žalobca je v jeho zdravotnej starostlivosti a došlo u neho k náhlemu zhoršeniu zdravotného stavu na prelome mesiacov 02-03.2005 v tom zmysle, že došlo u neho k náhlemu výstupu tlaku krvi a tak isto hladiny cukru v krvi. Žalobca sa zúčastňoval pravidelne periodických a preventívnych lekárskych prehliadok. Od obdobia zvýšeného tlaku krvi a hladiny cukru v krvi bolo potrebné navštevovať špecialistu-internistu, diabetológa v pravidelných intervaloch a musel byť dispenzarizovaný. Musel byť sledovaný v týchto ambulanciách a navyše musel užívať medikamentóznu liečbu a dodržiavať prísnu diétu. Zdravotný stav sa u žalobcu stabilizoval vďaka pravidelnému užívaniu liekov a tiež prísnej diéte.

12. Svedok K. S., zamestnanec MV SR potvrdil, že pokiaľ žalobca nemal bezpečnostnú previerku na určitý stupeň utajenia, ktorý si vyžadovalo jeho zaradenie do funkcie, musel byť preradený na inú funkciu. Nebolo pritom potrebné čakať na právoplatné rozhodnutie, stačilo, že rozhodnutie bolo vydané. Uviedol, že podľa jeho vedomostí riaditeľ Okresného dopravného inšpektorátu musel v tom čase spĺňať predpoklady na najvyšší stupeň utajenia D - dôverné.

13. Svedok X. Z., bývalý spolupracovník žalobcu uviedol, že s žalobcom sa poznajú od r. 1993. Uviedol, že si pamätá, ako žalobca pracoval ako riaditeľ OO PZ v L. keď svedok začínal pracovať na OR PZ v Q.. V r. 1998 žalobca vykonával funkciu riaditeľa OO PZ v L. a svedok bol jeho zástupcom. Asi v r. 1999 alebo 2000 žalobca začal pracovať ako riaditeľ dopravného inšpektorátu a svedok prevzal jeho funkciu riaditeľa OO PZ v L.. Asi v r. 2005 sa žalobca vrátil na OO PZ v L. do funkcie staršieho inšpektora a keďže mal povesť dobrého odborníka a v odborných kruhoch mal rešpekt, zrazu sa všetci radoví policajti pýtali čo sa stalo, keď takto funkcie spadol až na dno a bol degradovaný na funkciu, ktorú vykonávajú policajti, ktorí v policajnom zbore začínajú. Pracovná náplň staršieho inšpektora spočívala v tom, že robil pochôdzkara, doručoval písomnosti pre iné inštitúcie, zabezpečoval verejný poriadok. Žalobca mal hodnosť podplukovník a bežne túto funkciu vykonávali policajti v hodnosti nadstrážmajster, podpráporčík, nadporučík a poručík. To, že funkciu vykonával podplukovník bolo dá sa povedať raritou. Svedok potvrdil, že od preradenia do tejto funkcie až do uvoľnenia zo služobného pomeru bol žalobca práceneschopný. Svedok potvrdil, že do očí sa žalobcovi nikto nevysmieval z dôvodu, že bol preradený ale vlastne medzi kolegami to bolo tak, že prevracali oči a robili si z neho posmešky. Svedok uviedol, že preradenie žalobcu vnímal tak, ako keby chirurga s dvomi atestáciami preradili za inštrumentára. Svedok uviedol, že ako nadriadený si nevedel prestaviť, že by mal dať žalobcovi s jeho odbornou praxou doručovať nejakú písomnosť. Svedok uviedol, že žalobcu poznal ako človeka veselého, spontánneho a zrazu sa stal z neho človek, ktorý bol psychicky na dne, bolo vidno, že ho preradenie riadne poznačilo. Bolo to vidno aj na jeho správaní. Svedkovi sa zdôveril, že má psychické problémy a tak isto sa svedkovi zdôveril, že je to z dôvodu, že nedostal bezpečnostnú previerku a vnímal to ako traumu. Časom sa aj verejnosť dozvedela, že bol preradený z dôvodu, že nedostal bezpečnostnú previerku. Väčšina ľudí

žalobcu ľutovala, nikto nepovedal že tak mu treba. 99% ľudí to bralo ako nespravodlivosť. Niektorí ľudia si mysleli, že musel niečo spáchať, nejaký trestný čin a iní ho ľutovali. Vo svojom okolí bol žalobca vnímaný ako čestný človek. Svedok sa nevedel vyjadriť k tomu, či mal žalobca v obci nepriateľov a či sa zmenil postoj ľudí k nemu po jeho preradený na nižšiu funkciu.

14. Svedok R. V. uviedol, že pozná žalobcu asi 40 rokov a sú kamaráti. Od malička mal žalobca sen byť policajtom. Na niekoľko rokov sa ich cesty rozišli a neskôr sa dozvedel, že žalobca sa stal policajtom, urobil si vysokú školu a zastával rôzne funkcie v policajnom zbore. Nakoľko bývajú v jednej obci, často sa stretávajú. Svedok uviedol, že v čase, keď bol žalobca preradený z funkcie dopravného inšpektora na funkciu pochôdzkara, bolo z toho v celej obci hurá a ľudia si z toho robili posmech, že sa mení bezpečnostná situácia v obci, keď z plukovníka sa stal pochôdzkar. Medzi ľuďmi sa hovorilo, že má nejaké problémy v zbore, no jeho bližší priatelia vedeli o tom, že bol preradený z dôvodu, že nezískal bezpečnostnú previerku. O konkrétnych dôvodoch, prečo žalobca nezískal bezpečnostnú previerku sa so svedkom nerozprával. Svedok potvrdil, že po preradení mal žalobca veľké psychické problémy a zle to znášal aj z dôvodu, že pre prácu žil, aby dosiahol v nej určité postavenie. Po preradení sa izoloval, nebral telefóny, stránil sa ľudí. V obci požíval autoritu, vnímali ho ako človeka, ktorý je nekompromisný, pokiaľ sa týka zákonnosti a ktorý vie ľuďom pomôcť. Požíval autoritu čestného človeka. Väčšina ľudí si myslela, že bol preradený z dôvodu, že spáchal nejaký trestný čin. Zrazu sa ľudia voči nemu menili, nevedeli, či mu môžu dôverovať a jednoducho na neho krivo pozerali. Mal vrelý vzťah k polícii a po jeho odchode zo zboru začal podnikať z nevyhnutnosti a z núdze. Bol živiteľ rodiny, musel rodinu uživiť a preto bolo nevyhnutné začať podnikať. Svedok sa nevedel vyjadriť k tomu, či mal žalobca v súvislosti s jeho preradením aj zdravotné problémy a problémy v rodine. Asi rok a pol po jeho preradení sa o tom v obci stále rozprávalo, ale teraz sa už na to zabudlo. V prípade, že by bol žalobca zostal robiť pochôdzkara, už by nemal pred ľuďmi autoritu.

15. Svedok Y.. Y. L., ošetrujúci lekár žalobcu potvrdil, že u žalobcu, ktorého má v evidencii od roku 1998 a ktorý mal zdravotný stav primeraný jeho veku zrazu došlo niekedy vo februári - marci 2005 k zhoršeniu zdravotného stavu. Po vyšetreniach bolo zistené, že sa mu rozkolísal tlak a zvýšil sa mu cukor. Žalobca mu uviedol, že má v práci problémy, nejaké trenice, avšak konkrétne o aké problémy sa jednalo sa nevyjadroval. Odborným vyšetrením bolo zistené, že u žalobcu sa prejavila porucha metabolizmu cukrov a náhly vzostup tlaku, čo mohlo byť spôsobené zvýšenou nervozitou. Dosahoval tlak 210 na 110 - 120. Svedok mu odporučil, aby sa žalobca vyhýbal stresovým situáciám a dodržiaval životosprávu. Svedok uviedol, že pátral v rodinnej anamnéze žalobcu a zistil, že nikto z rodiny netrpel vysokým krvným tlakom, preto bolo jednoznačné, že to bolo zo stresov. Po medikamentóznej liečbe a dodržiavaní životosprávy sa mu zdravotný stav začal zlepšovať. Svedok uviedol, že sám poradil žalobcovi, aby z práce odišiel, keď tam má mať problémy, ktoré majú vplyv na jeho zdravotný stav. Svedok ďalej uviedol, že žalobcu pozná asi 20 rokov a pozná ho ako zápalistého človeka, ktorého práca bavila, bol to človek na správnom mieste a keď odišiel z policajného zboru, bolo vidieť, ako chradol a chýbala mu práca. O konkrétnych problémoch svedok s žalobcom nikdy nehovoril. V domácnosti sa nenavštevovali. Svedok potvrdil, že stres vyvoláva zvýšený cukor, zvýšený krvný tlak a z toho sa neskôr môžu objaviť iné problémy, ako napríklad infarkt, alebo mozgová príhoda. Uviedol, že žalobca do roku 2005 nemal zvýšené hodnoty tlaku a cukru, trpel iba ochorením krížov. Potvrdil, že žalobca v tom čase nemal nadváhu, pretože nadváha môže byť tiež rizikovým faktorom vysokého tlaku. Svedok sa nevedel vyjadriť k tomu, či vysoký krvný tlak žalobcu skutočne jednoznačne súvisí s rozhodnutím žalovanej.

16. Svedok R.. Y. Q., syn žalobcu potvrdil, že zmeny, ktoré nastali u otca v zamestnaní po vydaní rozhodnutia NBÚ zle pôsobili na otca po všetkých stránkach. Otec sa venoval práci na maximálne možnej úrovni a prácu preceňoval na úkor rodiny. Po tom, ako zo zboru odišiel to zasiahlo celú rodinu, pretože museli znášať pocit hanby a nespravodlivosti. Reakcie ľudí na túto situáciu boli rôzne. Jedni sa z toho tešili a niektorí s nimi súcitili. Otec situáciu zle znášal po zdravotnej stránke, zvýšil sa mu krvný tlak, ktorý si musel niekoľkokrát denne merať, užíval lieky, ktoré dovtedy nemusel užívať a tak isto začal trpieť na cukrovku. Všetky tieto zdravotné problémy začali až po problémoch v zamestnaní. Rodina býva v dedine, ktorá má asi 2500 obyvateľov a všetci ich poznali. Svedok uviedol, že sa mu stalo, že obyvatelia mu povedali, že sa dostal na štúdium práva iba za to, že ho tam dostal otec, ale že nedoštuduje. I keď po právnej stránke rozhodnutia NBÚ boli zrušené, obyčajní ľudia to tak nevnímajú a hovorilo sa, že bol odvolaný z funkcie pre to, že bol eštebák a to na nich pôsobilo potupne. Otec bol vždy tvrdý človek a potom ostal uzavretý do seba, prestal komunikovať a bolo vidno, že sa trápi. Pozorovali na ňom, že je zvýšene nervózny. Otec dal svojmu povolaniu celý život, venoval sa mu maximálne a preto bol veľmi

zronený, keď musel odísť a zasiahlo ho to po všetkých stránkach. Bol zvyknutý byť stále medzi ľuďmi, mal svojich podriadených, zrazu zostal doma medzi štyrmi stenami a aby nebol doma nečinný, začal podnikať. Podnikanie ho však nenapĺňalo a podnikanie ukončil. Otec si celý život zakladal na kariérnom postupne a nikdy nebol disciplinárne potrestaný a preto bolo pre neho potupné, keď bol preradený zo šéfa na radového policajta. Táto skutočnosť sa úplne inak vníma na dedine, ako vo veľkom meste. Našli sa aj takí ľudia, ktorí mali uštipačné poznámky, rodina sa však postavila na jeho stranu a držala ho psychicky. Napríklad na futbale ako fanúšik chcel niečo povedať a ľudia mu povedali, že čo on chce rozprávať, že s rozkazovaním skončil a tešili sa z toho, že ho zdegradovali. Na druhej strane zase niektorí ľudia boli schopní oceniť jeho kvality.

17. Svedok R.. R. L., ktorý bol ministrom vnútra SR oslobodený od povinnosti mlčanlivosti bol vypočutý dožiadaným súdom v Q. a potvrdil, že bol v určitom čase nadriadený žalobcovi a bol medzi nimi vzťah ako medzi nadriadeným a podriadeným. Žalobca si plnil svoje úlohy, ktoré boli na neho z hľadiska funkcie kladené. Potvrdil, že žalobca pracoval ako riaditeľ dopravného inšpektorátu v Q. a podľa NBÚ potreboval na výkon funkcie riaditeľa stupeň utajenia „dôverné“ a tento stupeň utajenia od NBÚ žalobca nedostal. Toto bolo aj dôvodom spracovania návrhu na odvolanie žalobcu z funkcie a jeho následné preradenie. Potvrdil, že policajt má zo zákona možnosť žiadať o uvoľnenie zo služobného pomeru a pokiaľ si policajt takúto žiadosť podá, jeho nadriadený je povinný jeho žiadosti vyhovieť a nie je povinný skúmať dôvody žiadosti. Potvrdil, že žalobcovi dal oprávnenie na oboznamovanie sa so skutočnosťami na stupni utajenia „vyhradené“. Svedok potvrdil, že na funkciu riaditeľa dopravného inšpektorátu bol potrebný stupeň utajenia „dôverné“, čo žalobca nesplnil, preto nemohol ďalej funkciu riaditeľa vykonávať. Svedok sa nevedel vyjadriť k tomu, ako vnímali osobu žalobcu ostatní spolupracovníci. Na iné skutočnosti sa svedok nepamätal.

18. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov,ak nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone osobitným predpisom (Občianskym zákonníkom).

19. Podľa § 205 CSP, listiny vydané orgánmi verejnej moci v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitným predpisom vyhlásené za verejné, potvrdzujú pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak.

20. Podľa § 193 CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

21. Podľa § 3 ods.1, 2 Zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti sa nemožno zbaviť.

22. Podľa § 4 ods. 1 písm. c) cit. zák. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods.1 koná v mene štátu ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu.

23. Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

24. Podľa § 6 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa ods.1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

25. Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom.

26. Podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

27. Podľa § 17 ods. 1,2 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

28. Podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané rozhodnutie, alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

29. Podľa § 21 ods. 3 citovaného zákona, ak bola škoda spôsobená viacerými osobami, zodpovedajú tieto osoby spoločne a nerozdielne.

30. K skutočnosti, aby štát zodpovedal za škodu je potrebné, aby rozhodnutie štátneho orgánu bolo nezákonné.

31. V predmetnej veci NBÚ vydal rozhodnutia, ktoré boli v správnom súdnictve NS SR a rozhodnutia MV SR v správnom súdnictve Krajského súdu v Bratislave zrušené všetky s poukazom na ust. § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p. pre podstatné vady konania, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

32. Z pripojeného spisu KS v Bratislave sp. zn. 1S 413/2005 súd zistil, že žalobca sa domáhal voči SR - MVSR preskúmania rozhodnutia MVSR č. KM-62/PK-2005 zo dňa 20.05.2005 ako aj rozhodnutia Krajského riaditeľstva PZ v Prešove č. 20 zo dňa 08.03.2005. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 07.02.2008 vyššie označené rozhodnutia zrušil s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p. a vrátil vec na ďalšie konanie.

33. Z pripojeného spisu NS SR sp. zn. 1Sž 20/2005 súd zistil, že žalobca sa domáhal preskúmania rozhodnutia Odvolacej komisie zriadenej zákonom o ochrane utajovaných skutočností a NS SR rozhodnutie tejto komisie č. PK-79-1/2004 zo dňa 17.1.2005 zrušil s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p. a vrátil vec na ďalšie konanie.

34. Z pripojeného spisu NS SR 6Sž XX/XXXX súd zistil, že žalobca sa domáhal voči Národnej rade SR osobitný kontrolný výbor NR SR pre kontrolu činnosti NBÚ a Výboru Národnej rady SR na preskúmanie niektorých rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu preskúmania zákonnosti rozhodnutia Osobitného kontrolného výboru Národnej rady SR č. I.-XXX-XX/XXXX-R zo dňa 24.5.2006. NS SR svojim rozhodnutím zo dňa 25.9.2007 rozhodnutie Osobitného kontrolného výboru Národnej rady SR č. I.-XXX-XX/XXXX-R zo dňa 24.5.2006zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d) , e) O.s.p. a vec vrátil na nové konanie Výboru Národnej rady SR na preskúmanie niektorých rozhodnutí NBÚ.

35. Všetky vyššie spomínané rozhodnutia boli v rámci preskúmavania zákonnosti rozhodnutia v správnom konaní zrušené a vrátené na nové konanie z procesných dôvodov, že rozhodnutie bolo nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, alebo pre nedostatok dôvodov, alebo v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

36. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 18.04.2012 a návrh žalobcu zamietol v plnom rozsahu. Žalobca podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie a Krajský súd v Bratislave rozhodnutím - uznesením zo dňa 21.02.2014 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil mu na nové konanie. Vo svojom rozhodnutí ustálil, že prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu , a to existencia právoplatných rozhodnutí Úradu, ktoré boli zrušené pre nezákonnosť , bola splnená a považoval rozsudok súdu prvého stupňa za predčasný a tým aj nesprávny.

37. Súd prvej inštancie opätovne vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 23.09.2015 a návrhu žalobcu čiastočne vyhovel. Žalobca podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie a Krajský súd v Bratislave ako súd druhej inštancie rozhodnutím - uznesením Sp. zn.4Co13/2016 zo dňa 29.03.2017 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil mu na nové konanie. Vo svojom rozhodnutí ustálil, že žalobca nesprávne označil žalovanú stranu Slovenskú republiku zastúpenú NBÚ ako druhého žalovaného označil opäť Slovenskú republiku zastúpenú MV SR. Po tomto rozhodnutí žalobca opravil podanie a uviedol , že žiada aby súd ďalej konal so žalovanou: „Slovenská republika zast. Národným bezpečnostným úradom."

38. Po zrušujúcom rozhodnutí súdom druhej inštancie žalobca žiadal, aby bol opätovne vypočutý dožiadaným súdom v Q.. Vo svojej výpovedi zo dňa 10.04.2018 pred dožiadaným súdom uviedol, že bolo pre neho dehonestujúce zotrvať v Policajnom zbore ako radový policajt, keďže predtým zastával funkciu riaditeľa Okresného dopravného inšpektorátu v Q. a to aj z dôvodu, že sa jednalo o jeho zaradenie , kde nie je potrebné vzdelanie a prax .Zároveň miesto výkonu práce bolo pre neho ponižujúce , keďže sa nachádzalo cca 200 metrov od jeho domu. Takéto zaradenie nezodpovedalo dĺžke jeho praxe a vzdelaniu. Ak by mu bola v tom čase ponúknutá iná funkcia, ktorá by zodpovedala dĺžke jeho služobnej praxe a vzdelaniu, určite by z policajného zboru neodišiel. V prípade, že by rozhodnutie NBÚ č. PB-XXXX-XX/XXXX- A dňa 27.10.2004 nebolo vydané bol by žalobca zotrval v Policajnom zbore až do dovŕšenia 30 rokov služobného pomeru , čo by bolo v roku 2010 a vtedy by dosiahol maximálnu výšku výsluhového dôchodku. Jednoznačnou príčinou odchodu do dôchodku bola jeho degradácia a v zbore. Zdravotný stav sa mu zhoršil po obdržaní rozhodnutia NBÚ. To, že bol preradený na funkciu „starší inšpektor" v obci , kde býval vnímal ako degradáciu a náznak, aby odišiel do civilu a aby opustil rady Policajného zboru a odišiel na vlastnú žiadosť. Až po tom , ako bol preradený došlo k podstatnému zhoršeniu jeho zdravotného stavu. Keďže sa proti rozhodnutiu NBÚ odvolal predpokladal, že do rozhodnutia o opravnom prostriedku nebude preložený na inú, nižšiu funkciu.

39. Pre vznik nároku na náhradu škody treba preukázať existenciu základných predpokladov vzniku zodpovednosti, teda samotná existencia škody ešte zodpovednosť nezakladá. Nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: - subjekt alebo orgán štátu, predmet (nezákonným rozhodnutím porušený právny vzťah), správanie sa subjektu - teda jeho rozhodnutie, výsledok spočívajúci v škode a príčinná súvislosť medzi rozhodnutím a škodou a protiprávnosť - nezákonnosť. Pre vznik zodpovednosti musia byť splnené všetky zákonom vyjadrené podmienky kumulatívne. Poškodený musí využiť možnosť podať proti rozhodnutiu odvolanie, musí ísť o právoplatné rozhodnutie, pretože len také rozhodnutie zakladá zodpovednosť. Tieto podmienky žalobca všetky splnil. Podľa názoru súdu druhej inštancie bola splnená aj podmienka zrušenia rozhodnutia pre nezákonnosť, ako aj podmienka predbežného prerokovania nároku na náhradu škody. Týmto rozhodnutím je súd prvej inštancie viazaný. Po prehodnotení vykonaného dokazovania s poukazom na viazanosť rozhodnutia súdu II. inštancie , súd dospel k názoru, že návrh žalobcu je čiastočne dôvodný. Prvotnou príčinou bolo v danom prípade vydanie nezákonného rozhodnutia žalovanej , ktorá následne a bezprostredne vyvolala za následok príčinu inú, a tou bola v danom čase nemožnosť ponechať žalobcu na pôvodnej funkcii a po jeho preradení v služobnom pomere MV SR dosahoval nižší príjem. Tým sú splnené všetky zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti štátu pre náhradu škody v zmysle vyššie citovaného zákona. Súd považoval za preukázané, že žalobcovi vznikla škoda v príčinnej súvislosti s rozhodnutiami NBU ako aj MV SR , ktoré Najvyšší súd SR zrušil pre ich nezákonnosť. Jeho rozhodnutiami je súd viazaný. Za škodu, ktorá žalobcovi vznikla, zodpovedá štát (má objektívnu zodpovednosť)a je povinný mu ju nahradiť. Žalobca sa domáha náhrady škody, ktorá mu vznikla majetkovej a v nemajetkovej sfére. Vychádzajúc

však z toho, že rozhodnutia obidvoch orgánov (NBÚ ako aj MV SR)navzájom súvisia a ujmu, ktorá žalobcovi v nemajetkovej ako aj majetkovej sfére vznikla ako následok oboch rozhodnutí, dospel súd k záveru, že vzhľadom na konkrétne okolnosti tohto prípadu treba pri určovaní rozsahu náhrady škody k následkom prvého rozhodnutia prihliadnuť, a preto je súd toho názoru, že žalobca správne označil za pasívne legitimovanú SR zast. NBÚ aj vzhľadom na súdnu judikatúru. Pri rozhodovaní o náhrade škody súd vychádzal z ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (vyššie citovaného), v zmysle ktorého v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

40. Súd priznal žalobcovi ako odôvodnený nárok škodu v sume 907,69 Eur (27.345 Sk), čo predstavuje rozdiel medzi príjmom žalobcu , ktorý poberal po preradení na menej zodpovednú funkciu a príjmom, ktorý by bol dosahoval vo funkcii riaditeľa dopravného inšpektorátu za obdobie od 9. marca 2005 do 30.novembra 2005(od preradenia do uvoľnenia zo služobného pomeru na základe jeho žiadosti). Rozdiel medzi zárobkom, ktorý bol žalobcovi vyplatený a bol by mu vyplatený keby nebol funkčne preradený predstavuje sumu 907,69 Eur (27345 Sk, t.j. 219.710 Sk mínus 247.055Sk). V tejto časti považoval nárok žalobcu za dôvodný. Výšku zárobku mal súd preukázanú potvrdením MV SR a podklady pre výpočet s nachádzajú v súdnom spise (č.l.29). Žalobca od 01.12.2005 poberá výsluhový dôchodok, ktorý mu bol priznaný v sume 18.824 Sk a v dnešnej dobe je valorizovaný. Rozdiel medzi príjmom, ktorý by poberal na pôvodnej pozícií a výsluhovým dôchodkom za obdobie 12/2005 až 12/2009 v sume 21 818,86 Eur a rozdiel na príjme od 01.01.2010 - 31.01.2011 t.j. za a 13 mesiacov na výsluhovom dôchodku v sume 4179,50 Eur súd žalobcovi nepriznal, pretože na túto položku nemá nárok, nakoľko do výsluhového dôchodku odišiel na základe vlastnej žiadosti , z vlastnej vôle a tvrdenie žalobcu, že by bol zotrval v služobnom pomere do až do roku 2011 je v rovine hypotetickej aj z dôvodu, že funkcia, ktorú zastával nie je nárokovateľná a doživotná. Rozdiel na odchodnom, ktoré žalobcovi bolo vyplatené vo výške 12.084,45 Eur a tým odchodným, ktoré by dostal po uplynutí 32 rokov trvania služobného pomeru (tak ako pôvodne plánoval odísť) predstavuje sumu 12.823,05 Eur. Nárok žalobcu na mesačnú rentu vo výške 321,50 Eur, o čo by mal vyšší výsluhový dôchodok, keby zotrval v PZ a výsluhovým dôchodkom, ktorý poberá teraz žiadal žalobca priznať od 01.01.2011 do momentu smrti. Tieto nároky považoval súd za nijako neodôvodnené, ktoré nemajú oporu v hmotnom práve, preto ich zamietol.

41. Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzal súd z kritérií uvedených v § 17 ods. 3 citovaného zákona. Žalobca dlhodobo pôsobil ako štátny zamestnanec vo vysokej funkcii -riaditeľa Dopravného inšpektorátu v Humennom a v dôsledku rozhodnutí žalovanej bol preradený do pre neho „podradnej“ funkcie pochôdzkara do obce z ktorej pochádzal, v ktorej žil, čo žalobca veľmi zle znášal a čo sa odrazilo aj na jeho zdravotnom stave. Toto potvrdili aj svedkovia vypočutí v konaní. Vzhľadom na doterajší život žalobcu je strata možnosti zastávať funkciu, ktorú úspešne vykonával, závažnou ujmou, ktorej následky sa prejavili nielen v jeho profesionálnom, ale aj osobnom a rodinnom živote. Ujmu pociťoval naviac preto, že v služobnom pomere bol od dvadsiateho roku svojho života .Z výpovede žalobcu a svedeckej výpovede syna žalobcu a kamaráta - Jána V. ako aj ošetrujúceho lekára Y.. L. je zrejmé, že zažíval psychickú traumu, mal zdravotné problémy povahovo sa zmenil, rezignoval na ďalšie aktivity na ďalšie profesijné uplatnenie aj na spoločenský život, definitívne stratil nádej na predošlý spôsob uplatnenia sa a odišiel do výsluhového dôchodku. bol živiteľom rodiny a vo svojom veku bol nútený začať podnikať. Mal vrelý vzťah k polícii a cítil na sebe krivdu. Izoloval sa a, ľudia na neho krivo pozerali a mal zdravotné problémy vrátane psychických. Po vyhodnotení všetkých do úvahy prichádzajúcich okolností tohto prípadu dospel súd k záveru, že vzhľadom na osobu žalobcu, na závažnosť vzniknutej ujmy, na okolnosti, za ktorých k nej došlo a na závažnosť následkov, ktoré žalobcovi vznikli v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení je zodpovedajúcou a primeranou náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch suma 2.000 Eur. Túto sumu, nie vyššiu, súd považuje za primeranú aj z dôvodu, že funkciu pochôdzkara žalobca de facto ani nevykonával, nakoľko od preradenia bol práceneschopný a to až do odchodu do výsluhového dôchodku. Výšku celého nároku žalobcu posudzoval a určoval súd aj s prihliadnutím k tomu, že previerka žalobcu nebola ukončená meritórnym rozhodnutím, nakoľko žalobca nevyčkal na definitívne rozhodnutie o odvolaní , teda satisfakciu a odišiel do výsluhového dôchodku na základe vlastného rozhodnutia a jeho zamestnávateľovi neostávalo nič iné, iba v zmysle zákona rešpektovať jeho rozhodnutie a uvoľniť ho zo služobného pomeru. Konanie o previerke bolo následne zastavené resp. ukončené bez výsledku.

42. Vo zvyšnej časti, súd návrh zamietol keď jeho ďalšie nároky považoval za nedôvodné, tak ako je to uvedené v prechádzajúcich statiach tohto rozsudku.

43. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP (podľa pomeru úspechu). I keď žalovaná mala v konaní väčší úspech, než žalobca ,trovy konania si neuplatnila a nakoľko nebola právne zastúpená advokátom, ani jej žiadne trovy v súvislosti s konaním nevznikli, preto jej súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava V.
Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.
Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).